

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Pseudosophista, seu Solæcista

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Quamquam neque hic dialogus, ut supra Lexiphanes ille, vertendus fuerat, quòd singula commodè ac suo modo Latinè reddi nò possent: pro suscepto tamen opere audendum aliquid longius, & periculum qualecunq; faciendum fuit. Quo æquiores nobis lectorem fore puto, si qua etiam hic offenderit, quæ expectationi ipsius non omninò respondebunt, præsertim cum ipsum quoque exemplar, quo nos vertendo vsi sumus, in quibusdam locis non ita sincerum & castigatum appareret. Tractat autem de Solœcismo Lucianus, quem veteres Latini, ut Gellius indicat, stribiliginem vocârunt, Græci etiam Solœcon, atque illud innuit, haudquaquam ita expeditum aut opuium cuius esse, planè ac purè dicere, & ab omni vitio sermonis temperare: idque exemplo cuiusdam, quem pseudosophistam, à falsa, ut videtur, facundia atq; doctrinæ persuasione, Solœcistam autè ab ipsa appellat: qui cum profiteretur se & loqui purè, & multos in sermone peccantes deprehendere facillè posse, interim ipse etiam illa, quæ nota ac manifesta sunt ignorare fingitur. Ac principiò quidem varias Solœcismi formas exemplis cum suis tum aliorum proponit: postremò autem & quædam explicat, & quod in quo vitium & peccatum sit, ostendit. Propriè autem & grammaticos hic Dialogus pertinet: quem si multi illorum tam diligenter perpenderent, quàm facillè sibi ipsi persuadent & Latinè & Græcè interim se scire, in plerisque haud dubiè minùs ostentationis & arrogantia incesset.

ΑΙΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟ-
ΛΑΚΙΣΤΑ.

LUCIANVS ET
Solacista.

Ρά γέ ὁ γυνῶνα
ἤ σολοικίζοντα
δανός, οὐδὲς ἢ
θυλάξασθε μὴ

σολοικίσηρ δωατός; Σο. ἐς
μοὶ μὲν δοκέει. Λυ. ὁ δὲ γέ μὴ
φυλάξασθε, ἴδτε γυνῶνα ἢ οὐ-
τως ἔχοντα; Σο. ἀληθῆ λέγεις.
Λυ. οὐ δὲ αὐτὸς φῆς ὁ σολοικί-
σηρ, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;
Σο. ἀπαύδωσ' ἢ ἄρ' εἶλω σο-
λοικίσοιμι τιμιῦτος ὄν. Λυ.
ἐκῆρ ἢ ἔτθρον φεράσαι διωύ-
ση τοῦτο φεῶντα, καὶ ἰδέγξαι
τὸν ἀρνήσορ; Σο. παντά-
πασί γέ. Λυ. ἴθι νυν, ἰμὲν λά-
βῃ σολοικίζοντος, ἀρετι δὲ σο-
λοικίῳ. Σο. οὐκ ἔρ' ἐπί. Λυ.
ἀμ' ἔγωγε ἠδὲ τὸ εἰδὲν ἔρ-
ρασμαι, οὐ δὲ οὐκ ἐπέγνωσ.
Σο. πῶσ' ἔχωρ. Λυ. μὰς τὸς
θεὸς, ἐπὶ σολοικίσας, ἔλαθόν
σε, ὡς οὐκ ἐπίσ' ἀρῶν. αὐθις
δὲ σκόπα. ἢ γάρ σε φημι δὴ
ναδαὶ κατανοῆσαι, ἐπὶ ἄ μὲν
οἶδ',

Um igitur qui
agnoscere so-
laccissatē po-
test, idem etiā
cauere potest

ne solaccisset? SOL. Mihi
quidem ita videtur. LVC.
Qui verò cauere non potest,
ille nec agnoscere potest eū
qui talis est? SOL. Refle-
dicis. LVC. Tu verò te ipsum
negas solaccissare, aut quo pa-
cto de te dicamus? SOL. In-
doctus equidē essem, si cūm
iāta atatis sim, adhuc solacc-
cissarem. LVC. Proinde et
alium deprehendere poteris
qui hoc facit, et negantem
conuincere? SOL. Pro-
sus itaque. LVC. Age nunc
conuince me solaccissantem.
Iampridem enim solaccissa-
re gestio. SOL. Proinde
dic. LVC. At equidē A iam
græue istud commisi: tu ve-
rò non agnouisti. SOL. Lu-
dis tu nunc? LVC. Non per deos. Nam solaccismo com-
misso laui te perinde ac nesciens. Rursus autem contempla-
re. Neque enim te puto intelligere posse quoniam alia quidem

οἶδ', ἃ δ' οὐκ οἶδα. Σο. ἔτι
 πῶς μόνον; Λυ. ἀπὸ καὶ νῦν
 σοσοδοίμισαι μοι, οὐ δ' οὐκ
 ἔγνωσ. Σο. πῶς γὰρ, σὺ μὴ
 δὲρ λέγαι; Λυ. ἐγὼ μὲν
 λέγω, καὶ σοσοδοίμισαι, οὐ δ' ἐν
 ἔπῃ τοῦτο φησὶν, ἐπεὶ ὄφραλον
 καὶ νῦν ἀπολοῦν ὄφραλον διωκῶν.
 Σο. θαυμαστὰ λέγεις ἃ μὴ δυνά
 μασομαι καταματῆρ σοδοι
 κισμόν. Λυ. καὶ πῶς ἄρ' ἀν
 υαο τὸν ἕνα μαθεῖν, τὰς τρεῖς
 ἀγνωστας; Σο. τίνας τρεῖς;
 Λυ. ὄλους ἀρτιγυῖους. Σο.
 ἐγὼ μὲν σε πάλαι δοκῶ.
 Λυ. ἐγὼ δὲ σε ἀγνωστὸν τὸν
 ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.
 Σο. καὶ πῶς ἄρ' τις μά
 θοι, μηδενὸς ἀρημίον; Λυ.
 λέλειπται, καὶ σοσοδοίμισαι τε
 τραπλή, οὐ δ' οὐκ ἔγνωσ. μέ
 γα οὐκ ἄθλον κατὰ παραξας
 ἄρ, ἔπει ἔγνωσ. Σο. οὐ μὲν
 γα μὲν, ἀναγκαστὸν δὲ ὁμο
 λογῶσαντι. Λυ. ἀπὸ οὐδὲ
 νῦν ἔγνωσ. Σο. ὡς νῦν;
 Λυ. ὅτι τὸ ἄθλον ἔφραλον σε κα
 ταπαῖ.

fueras, si cognōsses. SOL. Non magnum quidem, sed ne
 cessarium contententi. LVC. Sed neque nunc cognouisti.
 SOL. Quando nunc? LVCIA. Quando premium
 conse-

noſti, alia autem non noſti.
 SOL Dic modò. LVC.
 Sed & nunc ſolæciſmus à
 me commiſſus eſt, tu verò
 non cognouiſti. SOL. Nam
 quomodo cognoſcern, cum
 tu nihil dicat? LVC. Ego
 quidem dico, & ſolæciſſo:
 tu verò non aſſequeris iſtud
 facientem: quoniam utinam
 etiam nunc aſſequi poſſis.
 SOL. Mira dicis, ſi neque iam
 ſolæciſmum quis ſit, intelli
 gere. LVC. Et quo pacto
 vnum intelligeret, quando
 iam tres non animaduertiſti?
 SOL. Quos tres? LVC.
 Totos recens natos. SOL.
 Ego te quidem ludere puro.
 LVC. At ego te ignorare
 eum qui in verbis peccat.
 SOL. Et quomodo quis in
 telligat, quando nihil dictū
 eſt? LVC. Dictum eſt, &
 ſolæciſmus iam quadrifaris
 am commiſſus: tu verò non
 cognouiſti. Magnum igitur
 premium confeſſurus

τα παρ᾽ ἄλλοις. Σο. ἴσθι οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις. Λυ. ὄρθως ἔφησ, οὐ γὰρ οἶδα καὶ πρόθι γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν, οὐ γὰρ ἰδέσθαι ἐπιθυμῶ. Σο. ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι, σὺ δὲ οὐδέ τις ἄλλος ὧν ἄνθρωποι σοιοιμίζουσιν λέγουσι. Λυ. τὸ γὰρ νῦν ῥητέον, μικρὸν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀποροῦθησομαι αὐτοῖς, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθον ἰκτραμόντα. Σο. μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ ἔγωγε. Λυ. ἀλλὰ μὲν μὲν καὶ θεῶν παρὰ ταχέως, ἀρα παρ᾽ ἄλλοις; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεσθαι ἰδέσθαι, τὸν παρὰ εἰ δὲ μὴ, ποιοὶ γινώσκουσι λέγειν, λίσσομαι σε ἐν σοιοιμίζουσιν πρὸς αὐτοῖς. Σο. οὐ λίσσομαι. Λυ. μὲν ἐλατόμεν γε. Σο. θαυμάσια λέγεις. Λυ. σὺ δὲ ἀπὸ τῆς ἄλλης παιδείας διέφθορας, ὡς τε μὴ δὲ αὐτῶν τοῦ σοιοιμίζοντας κατανοῶσαι, οὐ γὰρ πρόσσειν αὐτῶν τὸ τίνα. Σο. ταῦτα μὲν οὐκ οἶσθα

confecisse te dixi. SOL.

Non intelligo quid dicas.

LVC. Rectè dicis, neque enim intelligis.

Ac procede sanè in anteriorem partem,

non enim vis assequi. Intelligam enim si modo volueris.

SOL. At ego volo: tu verò

nihil dixisti eorum quæ homines solent cum solacissimum faciunt.

LVC. An tibi hoc quod modò dictum est,

paruum aliquod malorum videtur esse? Sed tamen sequere deivò, quoniam

nò animaduertisti cursu digredientem.

SOL. Ita per Deos, ego quidem nò.

LVC. At verò dimisit currere leporem celeriter.

Num preteristi? sed et nunc licet videre leporem.

Si verò non, multi inde lepores facti latebunt te in solacissimo iacentes.

SOL. Non latebunt.

LVC. At verò latebunt certe.

SOL. Mira dicis.

LVC. Tu verò præ nimia

eruditione corruptus es, ut neque ipsum hoc solacissimas intelligere possis.

Deest enim ipsi distributiva vox τινός, id est, quendam.

SOL. Hæc quidem non intelligo quo pacto

θα πῶς λέγεις; ἐγὼ δὲ ποιοῦς
 ἢ δὲ σολοικίζοντας κτενοῦ-
 σα. ΛΥ. καὶ μὲ τοίνυν ἦσθ τό-
 τε, ὅταν τὶ τῶν παθῶν γῆρας
 τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων.
 ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνωσ σολοικίζον-
 τά με, ἔδὲ αὐξάνοντα παθῶσα
 σολοικισμόν ποιεῖσα τῶ μν-
 θῆρ ἄδολοι. ΣΟ. ἀληθῆ λέγεις.
 ΛΥ. καὶ μὲν εἰ ταῦτα ἀγνοῦ-
 σσῃς, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν
 ἰαυτῶν, ἐπὶ δὲ τόδῃ σολοικισ-
 θεῖρ ἀπέφυγεσι. μὴ τοίνυν εἴ-
 τι λέγῃν, ὡς ἰκανὸς εἰ κατι-
 δῆν τὸν σολοικίζοντα, καὶ
 αὐτὸς μὴ σολοικίζῃς. καὶ ἂν
 μὲν οὕτω. Σοκράτης δὲ ὁ ἄρ᾽
 Μόψου, ὃ σωεργόμην ἐν
 Αἴγυπτο, τὰ τοιαῦτα ἔλεγε
 ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἠδύχε
 ἢ ἀμαρτάνοντα. πῶς μὲν τοί-
 γη ἢ ἑρωτίσασιν ἠλωϊκά ἐξεί-
 σι, τίς μὲν ἄρ᾽, ἔφη, ἀκρηθῆ
 σοι περὶ τῆς τιμῆρον, ὡς ἐξί-
 ῶν; ἐτέρῃ δὲ φησανὸς ἰκανὰ
 ἔχω τὰ πατρῶα, πῶς οἷς ἄπει,
 τίθῃναι

interrogabat, *ωλωϊκα ἔξασι*, hoc est, quando exhibit? Quis
 enim, inquit, responderit tibi de hodierna die tanquam
 exiens; Alio autem dicente, *ικανὰ ἔχω τὰ πατρῶα*, id est, sa-
 tis habeo paternorum bonorum: Quomodo ais, inquit,

pacto dicas: ego verò mul-
 tos iam solæcisantes perspe-
 xi. LVC. Et me igitur scī-
 ei tunc, quando puer quispi-
 am eris, eorum videlicet qui
 mammam adhuc sugūt. Aut
 si nunc non cognovisti solæ-
 cissantem me, neque crescen-
 tes pueruli solæcismum fa-
 cient nihil intelligenti. ΣΟ.
 Vera dicis. LVC. Atqui si
 hæc ignorabimus, nihil eo-
 gnoscemus nostrorum pros-
 priorum: quoniam hic
 solæcismus quem nunc feci,
 fefellit te. Ne igitur dixeris
 amplius quod possis perspi-
 cere solæcissantem, et ipse
 solæcismum non committe-
 re. Atque ego quidem hoc
 pacto. B Socrates autem, qui
 à Mopso genus ducebat, cum
 in Aegypto cōversatus sum,
 huiusmodi dicere solebat ci-
 tra invidiam, neque aperitè
 eodargebat eum qui sic pec-
 casset: verum ad eum qui

λέγουσι ἢ ὁ πατήρ σου; ἄλλο
 δ' αὐδὸς λέγοντ', σὺ μπα-
 τριώτης ἐσι μοι, ἰωάνθαν δὲ ἄ-
 ραμίαν, ἔφη βάρβαρ' ἄλλο.
 ἄλλο δ' ἀπόντ', ὁ δὲ αὖτ' ἐσι
 μιδύσις, μητρὸς ἔπειν, ἢ πῶς
 λέγας; ἑτέρου δ' λέοντας, δι-
 πλοασίας, ἔφη, τὸς λέοντας
 ἀπόντος δ' εἰς τινος, δῆμα μά-
 ρισιν αὐτῶν εἶπε, τὸ δὲ μὲν, οὐ-
 κέρ, ἔφη, λήψεται, ἑλῆμα
 αὐτῶν ἄριστον ἑτέρου δ' ἀπόν-
 τ', πρόσασιν ὁ μέραξ, ἕμους
 ἔλεγε, ἔφη, ποιδορεῖς
 ἔλεγον ὄντα; πῶς δ' τὸν ἄ-
 πόρτα, διδύμομα, τὸ ἄνδρα,
 καὶ φάγω, οὐ, ἔφη, καὶ ὅταν
 τινα ἀλαβηθῆς, διώξῃ, ἄλλο
 δ' ἀπόντ', τῶν ἔλεγον ὁ κο-
 ρυφαίωτα, χαρὶν γέ, ἔ-
 φη, τὸ τῶν κορυφῶν ποιεῖν τι
 ἵπνα. καὶ ἔξορμῶ δ' εἰ, τιν'
 ἀπόντ', καὶ τίς ἐσιν, ἔ-
 φη, ὁμῆξορμῶς; ἔξορμῶς
 δέ,

an tibi pater mortuus est?
 Alio autem rursus dicente,
 Συμβατριώτης ἐσι μοι, hoc
 est, conterraneus meus est:
 Λατρίστι igitur nos, inquit,
 barbarus existens. Alio au-
 tem quodam dicente, ὁ δ' αὖτ'
 εἰς μιδύσις, hoc est, iste ne-
 scio quis ebrius est: Μαρτί-
 σιν, inquit, aut quomodo di-
 cis? Alio autē, λέοντας; Δι-
 πλοασίαν, inquit, leones. Cum
 autē quidam dixisset, δῆμα
 ἄριστον αὐτῶν, duplici vides
 licet μὲν, id est, quaestus sine
 captura in est ipsi: Proinde,
 inquit, capiet, si captura ipsi
 inest. Alio autem dicente,
 πρόσασιν ὁ μέραξ ἕμους ἔ-
 λεγε, id est, accedat adolescēs
 meus amicus: Et conuicia-
 ris illi, inquit, cum sit ami-
 cus? Ad eum autem qui dix-
 rat, διδύμομα τὸ ἄνδρα, καὶ
 φάγω, hoc est, terreo pro tua
 meo divū, & fugio: Tu, inquit,
 persequeris. Alio autem dicente,
 τὸν κορυφαίωτα, id est,
 amicorū maximē summus: Festi-
 vum sanē, inquit, quod supra
 verticem seu summam aliquid
 olivā etiam ponis. Et ἔξορ-
 μῶ quopiam dicente, hoc est,
 inuado sine irrumpe: Et quis
 nam est, inquit, quem ἔξορμῶς;
 hoc est, impellis. Εξορμῶς
 autem

δε, τι ἄπὸντ, ἐν τῆς ἐπιπολῆς ἄπιν, ὡς ἐν τῆς πικρῆς θάκνης. λέγουσθ δε τι ἄπιν, συντάξατό μοι, καὶ λόγον, ἔφη, Ἐρωσθῶρ συντάξατο. ἄλλου δὲ ἄπὸντ, περιέστω αὐτῶρ, ὡς τε λαθεῖν, θαυμασθῶρ, ἔφη, εἰς ἄρ περιέστω τὸρ ἕνα, ἑτέρω ἵκέρουδς, συνκρίνω αὐτῶ, καὶ ἀκρίνω πάντος, ἄπιν, ἄθρα δὲ καὶ πῶς τῶς σοδοικίφουτας Αἰλιπῆς πῶς πῶς ἀνπαχθῶς. πῶς γῶρ τὸρ ἄπὸντα νῶι τῶτο δοκῆ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶι ἱρῆς, ὡς ἀμαρτάνομῶ. ἑτέρω δὲ σπουδῆ διηγεμῆς τι τῶρ ἐπιχωαῶ, ἢ ἄπὸντς, ἢ δὲ Ἡρακλῆ καὶ μίχθῶσα, οὐκ ἄρα ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῶ. καρῆναι δε, τι ἄπὸντ, ὡς

αἰοιτο,

autem quodam dicente, hoc est, de superficie: subiecit, ἐν τῆς ἐπιπολῆς ὡς ἐν τῆς πικρῆς θάκνης, hoc est, ex superficie ut ex doliolo. Dicente autem quodam, συντάξατό μοι, hoc est, composui mihi, vel eiusdem ordinis mecum fuit: ἄπιν, inquit, Ἐρωσθῶρ συντάξατο, id est, coordinavit. Alio autem dicente: περιέστω αὐτῶρ, ὡς τε λαθεῖν, id est, circumsteti, seu circumdedi ipsum, ut late rérem: Mirum inquit, si tu cum vnus sis, περιέστω, id est, circumsteteris vnum. Alio rursus dicente, συνκρίνω τὸ αὐτῶ, quod ἄπιν comparabatur ipsi ἄπιν contendebat eum ipso, significat: subiecit, καὶ ἀκρίνω πάντος, hoc est, diiudicabatur seu dividebatur quoque omnino. Solebat autem ἄπιν contra eos qui solacismum Atticè loquendo comittebant, eadem festiuitate ludere. Nam ad eum qui dixerat, D νῶι τῶτο δοκῆ, hoc est, nobis hoc videitur: Tu, inquit, etiam νῶιρ dices, vè peccamus. Alio autem seridò narrante quippiam eorum quæ in patria sua acciderant, ac dicente, Ἢλα verò Ἡρακλῆ μίχθῶσα, hoc est, concubens: Non igitur, inquit, Hercules Β μίχθη αὐτῶ, hoc est, ipse concubuit, siue commixtus fuit. Porro dicente

ἄστι, τίς ἐστι, ἔφη, σοὶ δεινὸν
 ἔργασαι, καὶ ἄξιον ἀτιμίας;
 καὶ συρομαχῆν δὲ, τινὲν ἄ-
 γουσι, πῶς τὸν ἰχθῆρον ἔπει,
 συρομαχῆς; ἔτερον δὲ ἀπόντος
 βασανίζουσα τὸν παῖδα αὐ-
 τῷ νοσούντα, ἐπὶ ᾧ, ἔφη, ἢ τί
 βρομῶν τῆ βασανίζουσι;
 προκόντα δὲ, τινὲν ἂ σὺν-
 τῷ, ἢ ἐν ἴσιν μαθήμασι, ὃ δὲ
 Πλάτων, ἔφη, τῷτο ἰατρίδου
 ναὶ κατὰ. ἔρομῆν δὲ τινὲν,
 ἂ μιλίτῆσα ὃ δᾶνα, πῶς ἔργ,
 ἔφη, ἰμὶ ἰρωτῆ, ἂ μιλίτῆσο-
 μα, λέγεις ὅτι ὃ δᾶνα; Ἀτι-
 κιστοῦ δὲ τινος, καὶ τὸ θνήσκει
 ἀπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, βέλ-
 τιστον, ἔφη, καὶ ἐν ταῦθα μὴ
 Ἀκτιστον καταρῶν ἔργον καὶ
 πῶς τὸν ἀπόντα δὲ, σοχάσο-
 μα αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ φείδομα
 αὐτῷ, μὴ τι, ἔφη, διώπαρ τὸν
 βαλῶν;

quopiam, ἂ μιλίτῆσα ὃ δᾶνα, hoc est, an declamaturus nes-
 scio quis esset: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an de-
 clamaturus sim, dicis ὃ δᾶνα; hoc est in tertia persona iste.
 Volente autem quodam Atticismum exprimere, ᾧ dicente,
 τὸ θνήσκει, hoc est, morietur in diem tertium: Satius, inquit,
 foret, etiam hic non Atticissare adeò te, quando malum im-
 precaris. Ad eum autem qui dixerat, ἢ σοχάσομαι αὐτῷ, pro-
 φείδομα αὐτῷ, hoc est, parco ipsi; Nunquid, inquit, aberrāsti
 iaculan-

dicente quopiam quòd has
 beret opus ἔργασαι, hoc
 est, tonderi: Quidnam gra-
 ue adeò, inquit, ᾧ quod dis-
 gnium ignominia ista sit, abs-
 te factum est? Et ὃ συρομα-
 χῆν, hoc est, (vi Hesychius
 exponit) cum domesticis ᾧ
 familiaribus contendere, di-
 cente quopiam: Tunc ad-
 uersus hostem, inquit, συρο-
 μαχῆς; Alio autem quodam
 dicente puerum suum mor-
 bo decumbentem βασανίζου-
 σα, hoc est, torqueri: Cui-
 us gratia, inquit, torquetur?
 aut quid vult ille qui tor-
 quet? Προκόντα verò eum
 quidam diceret ἢ ἐν τοῖς μα-
 θήμασι, hoc est, proficit in
 discipulis, respòdit: At Pla-
 τὸν ἰατρίδου, hoc est, cre-
 scere vocat. Interrogatè autè

βαλῶν; ἀφισᾶν δέ, τιν' ἄρ
 πόντ' καὶ ἑτέρον, ἀφισᾶν
 ναν, ἀμφω μὲν, ἔφη, ἐκ οἶδα.
 πῶς δὲ τὸν λέγοντα, πῶς δὲ
 μὲν ταῦτα, ἔφη, διπλά χαρίζοι.
 καὶ ἡᾶδαι δέ, τιν' ἄρ
 πόντ' ψαυδάτινον, ἔφη, τὸ
 ῥῆμα. Ἐδὲ λέγοντι, ἔκτοτε,
 λαλῶν, ἔφη, τὸ ἀπὲρ ἑκτέρου
 σιν. ὃ γὰρ Πλάτων, ἕως ποτὲ
 λέγα. Ἐδὲ ἰδοῦναι ἢ ἰδὲ ἡω-
 μίνου τινός, ἔτρα ἀνδ' ἑτέ-
 ρων, ἔφη, σιμαίνας. ἀντι-
 λαμβάνουσα δὲ, ἐπὶ τῷ σωίν-
 μι, λέγοντος τινος, θαμάξην,
 ἔφη, πῶς ἀντιποιῶσθε ἢ λέ-
 γοντ' ἐν οἷον ἀντιποιῶσα.
 βράδιον δέ, τινος ἀπόντ' ὅτι
 ἐκ ἔστιν, ἔφη, ὁμοίον ἑτάξι-
 ον. βαρῆν δέ, τινος ἀπόντος,
 ἐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρῆν, ἢ
 νινδμικας. λέλογχα δέ, τὸ ἐ-
 λοχα λέγοντος, ὀλιγον, ἔφη, ὅ-
 τος, id est, qui cum dicente certaret, siue competitor eius fo-
 ret, diceret, ἀντιποιῶσα, id est, concertare vel competere se.
 M βράδιον autem dicente quopiam: Non est simile; inquit,
 verbo τάξιον, quod celerius significat. Et rursum N βάρεν
 pro grauari dicente quopiam: Non est, inquit, βαρῆν,
 quemadmodum παύσθι λέλογχα item pro ἄνχα (id est, for-
 titus vel nactus sum) dicente quodam; Modicū, inquit, etiam
 apud

iaculando? Quodam verò
 ἀφισᾶν dicente, ὁ altero
 ἀφισᾶναν, pro eo quod est
 ad defectionem sollicitare:
 Virunque, inquit, non noui.
 Ad eum autem qui dicebat
 πῶς δὲ μὲν, hoc est, nisi sit:
 Hæc, inquit, dupla gratifi-
 cantur. Et ἡᾶδαι cum qui-
 dam diceret: I Pseudatticū,
 inquit, verbum est. Rursum
 dicenti Κ' ἑκτέρου, pro ex eo tē-
 pore: Pulchrum, inquit, suc-
 rit ὁ ἑκτέρου, hoc est, ex
 superiori anno dicere. nam
 Plato ἔ τὸτε, hoc est, in id
 tempus diei. Ei verò qui
 L ἰδὲ pro ἰδὲ, hoc est, vide, v-
 tebatur: Alia pro alijs, in-
 quit, significat. Cum quidam
 autem ἀντιλαμβάνουσα pro
 σωίνμι (hoc est, intelligo)
 diceret: mirari se ait quo πα-
 Ἴδὲ ὁ ἀντιποιῶσθε ἢ λέγοντος
 tum. Et t
 tum pro
 u, quippe
 tum ne
 Luc. C
 tum prop

πᾶσι οἷς ἀμαρτάνεται, ἵπτα
 δαι δὲ ἐπὶ τοῦ πῶτα δαι πῶτα
 λῶν κινόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς
 πῆσιως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴ-
 μῃ. περὶ τὸν δὲ τιος ἀπόν-
 τος, ὡς δὲ Ἀπῆλον, καὶ τὸν
 φαπῆρον ἰρὸν μῃ, ἔφη. φαπῆρ
 δὲ τινος ἀπόντος, ἰδῆλον ἔ-
 ναι, καὶ πῶς ἄν, ἔφη, φαπῆρ
 τις φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σο-
 κράτα. Ἰπανίω μῃ δὲ, εἰ δο-
 κῆ, ἐπὶ τῷ ἀμικῶν τῶν πε-
 τέρων νόσῳ, καὶ ἄλλο μῃ κατὰ
 τοὺς βελτίους εἶναι ὅλον, ὅ-
 σὺ δὲ γνώσεις; οἶμαι γὰρ
 σὺ καὶ νῦν δυνάσασθαι, ὅσως
 τῶν γὰρ ἰπανούσαντα τῶν ἔ-
 ζῆς κινόντων. Σο. ἴσως μὲν
 οὐδὲ νῦν δυνάσασθαι σου δύ-
 νουτος, ὅμως ἀπὲ. Λυ. ἢ πῶς
 φησὶ οὐ δυνάσασθαι; ἢ γὰρ θύρα
 σχιδὸν ἀνέστη σοι τὸ γνώσει-
 σις αὐτῶν. Σο. εἴπερ ἴπῳ.

Λυ.

Ac ego quidem citabo ea quæ optima videntur esse
 tota, tu verò cognitionem fac. Arbitror enim vel nunc posse
 te, quippe qui tam multa ordine iam audieris SOL. For-
 tassis ne nunc quidem potero te dicente, sed tamen dic.
 LVC. Quomodo aiste non posse? Nam cognitionis ipso-
 rum propè Q ianua tibi aperta est. SOL. Dic igitur.

GGG

LVC.

apud quos peccatur. Mula
 ite autem ἰπτα δαι pro πῶτα
 δαι (quod est volare) di-
 centibus, quod ἀπὸ τῆς πῆσι-
 σιως (hoc est, à volatu)
 quidem verbum hoc descen-
 dat, planè scimus. Περὶ
 τὸν autem quodam dicente
 (hoc est, columbum mas-
 sculinuo genere) quasi hoc
 Atticum verò foret, etiam
 τὸν Ο φαπῆρον (id est, pa-
 lumbum masculino genere)
 dicamus, inquit. Rursum
 dicente quodam se φαπῆρον
 comedis, (hoc est, leniem)
 Et quomodo, inquit, P φα-
 πῆρον aliquis comederit? quod
 ἔστω algam, ἔστω lentiginem, ἔ-
 στω vas quoddam unguentarium,
 ἔστω alia item quædam signi-
 ficat. Atque hæc quidem So-
 cratica illa sunt. Redea-
 mus autem, si videtur, ad
 certamen priorum verbo-
 rum.

Λυ. ἀπὸ ἔπορ. Σο. οὐδὲρ
 γέ, ὡς τε ἐμὲ ματῶν. Λυ. οὐ
 γὰρ ἔμαθον, τὸ ἀνέωρον;
 Σο. οὐκ ἔμαθον, Λυ. τί δὲ
 πασόμεθα, εἰ μὴ δὲ νῦν ἀνο-
 κουθήσας τοῖς διγρομένοις;
 καὶ τοὶ πρὸς γέ τὰ πατ' ἀρχὰς
 ῥηθῆντα ἰπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ἔρ-
 μιν ἱππῆς ἀσ πῶδ' ὄρ καλῶν,
 σὺ δὲ τοῦς ἱππῆς κατρώσας.
 ἀπὸ ἰοικᾶς δὲ φροντίσῃ τῶν
 λόγων μάλιστ', οὐς νῦν κατὰ
 σφᾶς αὐτοῦς ἀνάλθουσθ' Σο.
 ἐγὼ μὲν φροντίσω, σὺ δὲ ἀλλή-
 λως αὐτοῦς διέξεργη. Λυ.
 πᾶνν γοῦν ἀληθῶρ ἴσι, τὸ
 κατὰ σφᾶς αὐτοῦς ἐφ' ἡμῶν
 κηρόσφορ' ἀπὸ τοῦτο μὲν δὲ
 λον, σὲ δὲ οὐδ' ἀσ ἀνθεῶν ἀ-
 γνοοῦντα πᾶσαι, πᾶν γέ
 ὁ Ἀπόκωρ. μαντόνται γοῦν
 ἐκῆν ὅ πασι τοῖς ἱερῶσ
 σι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντόν-
 ῃσφορ κατνώσας. Σο. μὰ
 τοῦς θεοῦς· οὐ γὰρ ἔμαθον.
 Λυ. εἰ ἄρα καθῆς λανθάν-
 σι πηρῶν. Σο. ἰοικασί γέ.

Λυ.

interrogantibus : tu verò neque ipsum μαντόσφορ intel-
 ligis. SOL. Per deos equidem. non enim didici. LVC.
 Si ergo καθῆς latet te circumiens. SOL. Videtur certè.

LVC.

LVC. Atiam dixi. SOL.
 Nihil certè quod ego intel-
 ligam. LVC. Annon in-
 tellixisti quod dixi ἀνέωρον
 (id est, aperuit, pro aper-
 ta est.) SOL. Non in-
 tellixi. LVC. Quid igitur
 patiemur, si ne nunc quidem
 assequeris ea quæ dicuntur?
 Atqui secundum ea quæ ab
 initio abs te dicta sunt, ego
 quidem putabam me equi-
 tes in campum prouocare;
 tu verò equitet cogitasti.

Sed videris non curare ver-
 ba, maximè R quæ inter nos
 ipsos profectui sumus. SO.
 Ego quidem curo, tu verò
 obscure ipsa profequeris.

LVC. Nempe omnino obs-
 curum est, quod dixi κατὰ
 σφᾶς αὐτοῦς, cum de nobis
 mentionem facerem. Sed
 hoc quidem manifestum est.

Te verò s nullus decorum ab
 ignorantia liberauerit, nisi
 fortassis Apollo. T Vati-

cinstur enim ille omnibus

Λυ. ὁ δὲ καθὲς πῶς παρή-
 θαρ; Σο. οὐδὲ τοῦθ' ἔμαθον.
 Λυ. οἶδα δὲ τίνα μνησά-
 ντων αὐτῷ γάμον; Σο. τί ἔρ-
 τῶδ'; Λυ. ὅτι σοδοικίσην
 ἀνάγκη ἔ μνησάμενον αὐ-
 τῷ. Σο. τί οὖν πρὸς τοῦ μὲν
 πρᾶγμα, ἢ σοδοικίση τις βινυ-
 σασόμεθ'; Λυ. ὅτι ἀγνοῖ ὁ
 φάσκων ἐδίνα· καὶ τοῦτο
 μὲν οὕτως ἔχα. εἰ δὲ τις λέγοι
 σοι παραδῶν, ὡς ἀρπάτοι
 πλῆρωάνα, ἀρ' ἄν ἐπιτρέ-
 ποις αὐτῷ; Σο. τί γὰρ οὐκ
 ἄν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο
 ἀδικουμῆθ'; Λυ. εἰ δὲ σο-
 δοικίσην φαίνοιτο, ἐπιτρέ-
 ποις ἄν αὐτῷ τοῦτο; Σο. οὐκ
 ἔγωγε. Λυ. ὁρθῶς γὰρ λέ-
 γης· οὐ γὰρ ἐπιτρέψω σο-
 δοικίσουτι τῷ ἔλθῃ. ἀλλὰ δι-
 λακίον ὅπως τὸ μὴ μέση.
 ἴσα μὲν εἰ τις γε νῦν φοροῖη πλῆ-
 ῦρον ἐπίδον, ἢ ἐξιδῶν κόπτοι,
 τί φέρομεν σε πειποθῆναι;

Σο.

Si vero solacisimum
 committere videatur, etiāne hoc permittes illi? SOL.
 Haud equidem. LVC. Recte dicis. Neque enim conceden-
 dum amico ut solacisisset; sed docendus potius est, ut hoc ne
 patiat. Quod si quis autem nunc crepare faciat ianuam
 ingrediens, aut exiens pulsset, quid dicemus tibi accidisse?

GGG z

SOL:

LVC. At καθὲς iste quo
 pacto praterijt? SO. Neque
 hoc didici. LVC. Nōsti
 autem quempiam sibi ipse
 γάμον μνησάμενον (hoc
 est, nuptias stipulantem vel
 respondentem? SO. Quor-
 sum igitur hoc? LVC.
 Quod necesse est solacisifi-
 mum committere τὸν μνη-
 σασόμενον αὐτῷ: id est, eum
 qui sibi despondet. SOL.
 Quid igitur ad meum nego-
 cium hoc, si solacisimum
 committit quispiam despon-
 dens? LVC. Quod ignos-
 rat is, qui se seire dicebat.
 Et hoc quidem ita se habet.
 Si verò quispiam dicat tibi
 accedens, ὡς ἀρπάτοι πλῆ-
 ρωάνα, hoc est, quod re-
 pudiare velit uxorem, num
 permittes hoc illi? SOL.
 Quid mi permittam si videa-
 tur iniuria affectus esse?

LVC.

Si vero solacisimum

committere videatur, etiāne hoc permittes illi? SOL.

Haud equidem. LVC. Recte dicis.

Neque enim conceden-

dum amico ut solacisisset; sed docendus potius est, ut hoc ne

patiat. Quod si quis autem nunc crepare faciat ianuam

ingrediens, aut exiens pulsset, quid dicemus tibi accidisse?

Σο. ἐγὼ μὲν οὐδὲν, ἐκείνον δὲ
 ἵπασινδῶν βουλιῶν, ἢ ἕξις
 νο. Ἄν. οἱ δὲ ἀγνοῦντα τὸν
 κόνιπτον, ἢ τὸν φοροῦντα, ὅς
 εἰν, ὅπως περιουθεῖαι λόξοι
 μὲν ἀπαίδωτορ ὄντα; Σο. ὕ-
 βεισὶς ἔ. Ἄν. τί λήγας, ὕβει-
 σὶς ἐγὼ νῦν δὴ γρηύσομαι σοι
 εἰρηγύομαι; ἔοικε δὲ σοποι-
 κίσεια, τὸ νῦν δὴ γρηύσομαι, οὐ
 δ' οὐκ ἔγνωσ. Σο. πῶσ' οὐ
 πῶς τῆς Ἀθλιῶς, ἀμ' ἐπὶ τί
 τοιοῦτον, ὡς τε καὶ μάθην.
 Ἄν. καὶ πῶς ἄν μάθης; Σο.
 εἰ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα
 φησὶ σοποικίσις ἐγὼ παθῶν,
 καὶ παρ' ὅ, τι ἕκασον σοσο-
 δοκίσεια. Ἄν. μηδ' αὖτως, ὃ
 αἰεὶ μακρὸν γὰρ ἄν ποιῶ-
 σαμὴν τὸν διάλογον. ἀμὰ
 περὶ μὲν τῆτον ἕξις σοι καθ'
 ἕκασον αὐτῶν πωθάνουσα.
 νῦν δ' ἕτερόν τι ἐπέλθω μὲν,
 εἰ δοκῆ' καὶ πρῶτόν γε αὐτό
 τοῦτο τὸ ἄλλα μὴ εἰσείας,
 ἀμὰ

quo pacto in singulis peccatum sit, exponas. LVC. Ne-
 quaquam, ὃ optime. longum enim modò facturi essemus
 dialogum: sed de horum quidem unoquòque licebit tibi sine
 gulatione querere. Nunc autem alia quedam persequamur, si
 videtur. Ac primum ipsum hoc ἄλλα, absque aspiratione,

SOL mihi quidem nihil:
 illum verò vel exire velle,
 vel introire. LVC. Tibi ve-
 rò, cum ignorares τὸν κόνι-
 ποντα, hoc est, qui pulsat,
 aut τὸν φοροῦντα, hoc est,
 qui crepare faciat, nihil om-
 nino accidisse putabimus in-
 docto aded existenti? SOL.
 Contumeliosus es. LVC.
 Quid dicis? Ego contumes-
 liosus verò nunc γρηύσομαι:
 (id est, hiam) qui tecum dis-
 sputo? Videtur autem so-
 laxissare etiam ipsum, γρηύ-
 σομαι quo nunc vsus sum:
 tu verò non cognouisti?
 SOL. Desine, quæso per
 Mineruam: ac dicite poiuis ta-
 le aliquid, quod etiam ego
 intelligam. LVC. Ac quo
 pacto intelligas? SOL. Si
 mihi omnia ista percurras
 quæ modò dixisti à te cum
 solæisino dicta, à me au-
 tem non animaduersa esse:

ἄλλὰ ψιλῶς ἐξορκισθῆναι, ὁρθῶς
 φαίνεται εὐθεῖν μετὰ τοῦ ἔ-
 τερα σωτηριεφόρον, μὴ ᾧ
 οὗτος ἄλογον ἢ ἄρ. ἴσαται
 τὸ τῆς ὑβρίας. ἢ μὲ φησὶ
 βείσαι, ἢ μὴ οὕτω λέγομαι,
 ἀπ' ἂς οἱ φαίλω ἴδιον, ἔγὼ
 μὴ οὐκ ἔχω ἀπέμ, ὅτι τὸ μὴ
 οἱ ὑβείσαι τὸ σῶμα ὅτι τὸ
 σῶμα, ἢ τοὶ πλεονάζει, ἢ δεισμοῖς,
 ἢ καὶ ἄλλω τρόπῳ, τὸ δὲ ἂς οἱ
 ὅταν ἂς τι τῶν σῶμα γίνονται
 ἢ ὑβρίσιν, καὶ γὰρ ὅς τις γυναι-
 κα ὑβρίσει τῶν αἰδῶ, ἂς οἱ ὑ-
 βρίσει καὶ ὅς τις παύσει καὶ
 εἶλον, καὶ ὅς τις γὰρ οὐκ ἔτι.
 πλεονάζει γὰρ περὶ τῶν πραγμά-
 των οὕτως ἔχει σοι, ἵνα τὸ ἂς
 πᾶν ἔχει ὑβρίσειν λέγειται.
 οἶον ἂς τῶν παροικισμῶν, ὡς ὁ
 Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμ-
 ποσίῳ. Σο. κατανοῶ τὸ διὰ-
 φοροῦν. Λυ. ἄρ' ἔρ' ἢ τὸ κα-
 τανοῦσι, ὅτι τὸ τῶν ἀπαρ-
 τάστων, σοφοῦν καὶ ἄλλων;
 Σο.

Cum tenui spiritu, virum
 recte vidatur dictum cum
 verbo ἔτερα compositum.
 Non enim ita præter ratio-
 nem fuerit. Deinde ὅ τὸ τῆς
 ὑβρίας, id est, de contume-
 lia, qua te à me affectum ais,
 si non hoc pacto dicam, sed
 εἰς οἱ hoc est, in te contumes-
 liosum (fuisse me scilicet)
 dicam, proprium id esse ego
 quidem non possum dicere:
 quoniam οἱ quidem ὑβείσαι,
 hoc est, te contumelia affice-
 re, idem est quòd corpus tuum,
 siue plagis, siue vinculis, si-
 ue etiam alio aliquo pacto.
 At εἰς οἱ (hoc est, in te cons-
 tumeliosus esse dicor) quò-
 dō alicui tuorum contume-
 lia fit. Nam ὅ qui uxorem
 tuam contumelia afficit, in
 te contumeliosus est, ὅ qui
 puerum tuum, ὅ amicum,
 ὅ certè qui seruum quoque.
 Nam præterquam de rebus,
 ita tibi se res habet: quon-
 iam ὅ in res contumeliosum esse dictum est, ut in prouer-
 bium, quemadmodum V Plato dicit Symposio. SOL.
 Intellego differentiam. LVC. Num igitur ὅ hoc intelli-
 gis, quod si dicam, ταῦτα ἡ ἀπάστα, solacisimum vocant?
 GGG 3 SOL.

nam ὅ in res contumeliosum esse dictum est, ut in prouer-
 bium, quemadmodum V Plato dicit Symposio. SOL.
 Intellego differentiam. LVC. Num igitur ὅ hoc intelli-
 gis, quod si dicam, ταῦτα ἡ ἀπάστα, solacisimum vocant?

Σο. ἀπὸ νῦν ἄσομαι. Λυ.
 αὐτὸ δὲ τὸ ἰναπάλλειν; Σο.
 ἔμοι μὲν ταυτὸρ λέγειν δόξῃ.
 Λυ. καὶ πῶς ἄρ' εἴη ταυτὸρ τὸ
 ἰναπάλλειν τὸ ἰναπάλλειν,
 ἄπειρ τὸ μὲν ἑτέρου πῆς ἕτε-
 ρου γίνεταί, τοῦ μὴ ὀρθῶς πῆς
 τὸ ὀρθῶρ, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντι ὅ-
 πῆς τὸ ὄν; Σο. κατέμαθον,
 ὅτι τὸ μὲν ἰναπάλλειν, τὸ μὴ
 κῦειον ἀντί τοῦ κῦειου λέγειν
 ἔστι. τό δ' ἰναπάλλειν ποτὲ μὲν
 ὡς κῦειον, ποτὲ δὲ ὡς μὴ κῦ-
 εῖον λέγειν. Λυ. ἔχαστις καὶ
 ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχασ-
 εω. τὸ δὲ σπουδάσαι πρὸς τι-
 να, πῶ οἰκίαν ἀφίλειαν τοῦ
 σπουδάσουσι ἔμφαντα τὸ
 δὲ περὶ τινα, πῶ ἐκάνου, πε-
 ρὶ ὅρ σπουδάσαι. καὶ ταῦτα ἴ-
 σως μὲν ἠποσυγκέχνηται, ἴσως
 δὲ καὶ ἀνεβοῦται παρά τισι.
 βέλτιον δὲ, ἀνεβοῦν ἰκάσαι,
 Σο. ὀρθῶς γὰρ λέγεις. Λυ.
 τό γε

sum esse erga aliquem, propriam utilitatem eius qui satagit,
 indicat: cum autem dico περὶ τινα, circa aliquem, illius
 indicat, circa quem quis satagit, siue obsequiosus est,
 Atque hæc quidem fortasse confunduntur à quibusdam,
 fortassis autem etiam observantur: melius autem est ob-
 servare unumquemque. SOL. Rectè dicis LVC.

κατέ.

SOL. At nunc scribo. LVC.
 Ipsum autem dici debere, ἰ-
 ναπάλλειν. SO. Mihi quis
 dem videtur idem utrunque
 dicere. LVC. At quomo-
 do idem fuerit ἰναπάλλειν
 ὁ ἰναπάλλειν. quando illud
 quidem est alterum cum ala-
 tero commutare, videlicet
 id quod rectum non est, cum
 eo quod rectum est: hoc aus-
 tem, id quod non est, cum eo
 quod est. SOL. Intellego
 quod ἰναπάλλειν quidem sit
 id quod proprium non est,
 pro eo quod proprium est,
 dicere ἰναπάλλειν verò, ali-
 quando quidē eo quod pro-
 prium est, aliquando verò
 eo quod proprium non est.
 VII. LVC. Habent quæ-
 dam ὁ hæc consideratio-
 nem non iniucundam, σπου-
 δάσαι autem πρὸς τινα: id
 est, satagere vel obsequio.

τότε μὴ κατέβηαι τοῦ καθίσαι, καὶ τὸ καθίσαι τοῦ κάθισο, ἄρ' οἶδ'; ὅτι διπλῶν, ἄρ'; Σο. οὐκ οἶδα. τὸ καθίσαι ἡκούσθαι σου λέγον. τὸ ὡς ἔειπ' ἔκφυλον. Λυ. καὶ ὁρθῶς γὰρ ἡκούσας, ἀλλὰ τὸ καθίσαι, τοῦ κάθισο διαφέρει φημί. Σο. καὶ ὅ ποτ' αὐτὸν διαφέρου; Λυ. ὅ τὸ μὴ πρὸς τὸν ἑστῶτα λέγεσθαι, τὸ καθίσαι, τὸ δὲ πρὸς τὸν καθίστομενον, ἥσο ξένε, ἡμῶς δὲ καὶ ἀπόδοι δέστω, ἀντὶ τοῦ μὴ καθίστομεν. ὡς ἀλλήλων δὲ ἀρῶσθαι, ὅτι τὰ ταῦτα παρακλήσιν, ἀμαρτάνων ἐσὶ. τὸ δὲ καθίσαι, τοῦ καθίστομαι ἄρ' αὖ σοὶ δοκεῖ μὴ τίτι διαφέρειν, ἔπειτα τὸ μὴ ἔτερον φησὶν, τὸ καθίσαι λέγειν. τὸ δὲ μόνου ἡμῶς αὐτοῦ, τὸ κατέβηαι Σο. καὶ ταῦτα ἰκανὸς διειδήσθαι, καὶ ἀλλήλων γὰρ σε αὐτὸν πρὸς ἀλλήλων. Λ. ἕτερος γὰρ λέγοντες ὁ κατὰ νόον, ὁκ οἶδα, οἶδ' ὅτι ξυγγραφῆς ἀντὶ;

Σο.

me alio pacto dicente, non intelligit. Non nosti quale sit ξυγγραφῆς ἀντὶ; (h. e. vir historiarū scriptor aut cōmentator.)

κατέβηαι verò à καθίσαι, τὸ καθίσαι à κάθισο, scis quo pacto differant? So. Haud scio. καθίσαι qui dem audiui te dicere quod sit alienum. Lvc. Etre- Etè quidem audisti. Sed κάθισο à κάθισο differre aio. So. Et quo tandem inter se differunt? Lvc. Quòd κάθισο quidem ad eum qui stat, dicitur: alterum autem ad eum qui sedet. ut, ἥσο ξένε, ἡμῶς δὲ καὶ ἀπόδοι δέστω, hoc est, Sede vel quiesce hospes, nos autem etiam alibi inueniemus sel- lam. Rursum itaque dictum sit, quòd qui hæc commutat, vitium incurrit. καθίσαι autem à καθίστομαι, num tibi parum distare videtur? Si quidem καθίσαι dicendo, alterum sedere facimus: καθίσαι verò, nosmet ipsos solos. So. Et hæc sufficenter prosecutus es. Atque igitur: ita enim oportet te docendo præire. Lv. Nam

Σο. πάν οἶδα νῦν γέ σου ἀ-
κρίσας ταῦτα λέγουσι. Λυ.
ἐπὶ ἢ τὸ καταδουλοῦ σὺ μὲν
ἴσως ταυτὸν ὡς καταδουλοῦ δι-
κνομικας, ἰγὰρ ὃ οἶδα διαφο-
ρὰν ἐκ ὁλίγων ἔχον. Σο. τίς
να ταύτην; Λυ. ὅτι τὸ μὲν ἰ-
τέρθ, τὸ καταδουλοῦ δὲ ἐς
αὐτῷ γίνεταί. Σο. καλῶς
λέγας. Λυ. καὶ ἅπαντα δὲ σοι
πομπὰ ἰπάρχει μανθάνειν, ἔ-
πειρ μὴ αὐτὸς ἀδύνασ οὐκ ἔ-
δως λόγους. Σο. οὐκ ἂν λό-
ξαιμι. Λυ. οὐκ ἔρτά λοιπὰ
ἑσαυθὶς ἀναβαλέμεθα, νῦν
δὲ ἀγνώσωμεν τὴν ἀ-
λογίαν.

sterum rejiciemus, in praesentia autem dialogū dissoluamus.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Lvcianus hic rhetorem ore & manibus siue gestis
barbarum, suo tamen iudicio facundum ac doctum,
ridet, quem quia solæcismum sæpe committeret, sol-
æcistam vocat. Est autem *σολοικισμὸς* sermo incon-
gruè, & præter probatorum Græcorum consuetudi-
nem, compositus, à *σολοι* Ciciiliæ vrbe dictus, cuius in-
colæ pauci ex Atheniensibus non multo interiecto
tempore, corrupto patrio sermone inconuenienti o-
rationis partium structura loqui cœperunt. Quapro-
pter qui eo vitio aliquando vterentur, dicti sunt *σολοι-
κίζου*. Hanc autem ciuitatem Solon vnus ex septem
Græciæ

SOL. Ad modum noui, ut
qui te audierim hæc dicen-
tem. LVC. Quoniam ἔ-
καταδουλοῦ tu quidem for-
tassis idem cum X καταδου-
λοῦτα putasti: ego verò scio
differentiam nō paruam ha-
bere. SOL. Quānam
hanc? LVC. Quòd hoc
quidem alteri, καταδουλοῦ
αὐτὶ sibi ipsi sit. SOL. Puls-
chrè dicis. LVC. Y. Etiam
alia verò multa licet tibi di-
scere, si modò non ipse tibi
scire, cūm nesciat, videre.
SOL. Non videbor facillè.
LVC. Proim reliqua in po-

Græciæ sapientibus condidit, à quo cognomen sortita est, vt inquit Laërtius libro 1. in Solone, cui opinioni magis accedo, quàm Isidori, aut eorum, qui σολοικισμὸν οἶον τὸ τῆς σῶς λόγος ἀκίσμων, velut sermonis ludibrium, vel à Solone dictum putant, quòd is vel in Legibus suis pingui Minerua loquutus sit. Nam Cicero & Aristides οὐκ ἔστιν ἄλλοι σολοικισμὸς Solonem in numero eloquentium reponendum censent. Strabo lib. 14. ambigit, vnde natum σολοικίζειν, an à Soloi oppido, an aliundé. Gellius lib. 5. cap. 20. σολοικισμὸς nomē apud idoneos & antiquos auctores non reperiri dicit. Nam inquit, vt βάρβαρον antiqui, sic & σολοικὸν dixerunt. Reperitur tamen hæc dictio non semel in Aristotelis Elenchis. σολοικία idem est quod σολοικισμὸς, qua dictione Lucianus vsus est de Saltatione, & Budæus in Epistolis. Lucilius dixit, centum genera solæcismorum, teste Isidoro. σολοικισμὸς dicitur, quod solæcismi speciem habet: cuius exempla aliquot profert hîc Lucianus. Suidas vnum tantum, col. 1322. Ego ambulans murus cecidit, pro me ambulante. Vide plura apud Donatum libello de Figuris. Martialis libro quinto:

Vnus quum stis, duo Calliodore sedetis:

Surge, solæcissimum Calliodore facis.

Fit aut solæcissimus variè, per orationis partes & per earum accidētia, tum adiectione, detractione, immutatione & transmutatione, de quib. Fl. Sosipater Charisius Artis grammat. lib. 4. ex Comminiano. Incōgruum portò & subabsurdum ὑποσόλοικον quoque Græci vocant, quo verbo Cic. vtitur lib. ad Atticum 2. pro indecoro & absono: σολοικισμὸς autem non tantum est cum pluribus verbis consequens verbum superiori non accommodatur, sed hoc quoq; nomine significatur, quicquid fit perperam, nec rectè nec ordinè peragitur: vt σολοικισμὸς τῶν ἡδονῶν voluptatum prouerbij specie, pro earum abusu apud eundem Lucianum in Nigrino, siue de Moribus philosophorum. Iuuenalis Satyra 6:

—solæcissimum liceat fecisse marito

GGG 5

Martia

Martialis, cum Lanuini ad postes, non arrigens:

Sæpe solæcismum mentula nostra facit.

Quintilianus lib. 1. de Solæcismo agens: In gestu etiam, inquit nonnulli putant illud idem vitium inesse, cum aliud voce, aliud nuru vel manu demonstratur, ut si illud Terentianum: *O calum, ô terra*, ita pronunciarit sit, ut manus in priore deijceretur, in altero suskolleretur, aut illud: *Sofia ades dum*, cum abnutatione Palemonē Laodiceum Sophistam cum Smyrnæ ludj celebrarentur, atque imperitus actor in Tragediâ: *ô Cœ* exclamans, manum in terram protendisset: rursus *ô Cœ* pronuncians in cœlum suspexisset, è theatro se surripuisse. hæc insuffrangentem ferunt, manu hic solæcismum fecit. Hoc Græcè magis bellè sonat: *ὄψ' ὅ τῷ χειρὶ ἰσοδοίησε*. Vide Philostratum. De hac re extant duo epigrammata Græca libro 2. in Flaccum rhetorem, & ore & manu barbarū, alterum Abbiano akriptum, alterum Lucilio. Primum Morus sic vertit:

Quinque solæcismis donauit rhetore Flaccum,

Quinque st. tim decies reddidit ille mihi:

Nunc numero hoc paucos, inquit, contentus habeto,

Mensura accipies, quando redibo Cypro.

Secundi interpretis est Ioach. Camerarius:

Flacce solæcismos tacitus quinque nuper, et ipse

Fecisti os pandens flamine barbariem:

Deinde solæcismos dextra dum spectro mouentem,

Nescio quid cupiens dicere, mirus eram.

Platarchus auditorem minimè attentum, aliudque agentem *σοδοίησε ἄρα τῷ ἀρχαίου*, nouè dixit, i. in auscultando solæcillare. Solæcismum quoque dicantur admittere, qui quum Leophanis reminisci studeant, in Leosthenem deflectunt. Solæcismus autem (ut iam diximus) est vitiosa orationis partium constructio. Sic vitiosa mensæ constructio est solæcismus. Extruuntur feracula, constructur oratio. Cic. in Tuscul. Mensæ epulis conquisitissimis extructæ,

AIAM graue istud commisi.) ῥ' δ' εὐὸν ἐγγασ μὲν Idem de Sabo

de Saltatione: καὶ σολακίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσῃ ἐπὶ δέκυλῶται: id est, turpibus inter saltandum solacismis delinquant. Item ἀ-
 χροῦν καὶ δεινὰ πολεῖν, i. indecorè & indignè facere. Δεινὸς ἔχ-
 ρις πῶτε τῆ ἀμύσῃ, i. arduum est me hac audere efficere. Euri-
 pides. Quinilianus lib. 1. cap. 9. Solacismi, inquit, seditas ab-
 sit. Hinc colligendum Δεινὸν vel Δεινὸς graue, turpe, indecorum,
 indignum & seditum significare. B Socrates qui à Mopso
 genus ducebat.] Lucianus noster Mopseas Socratis coata-
 neus fuit, ac eius consuetudine & familiaritate vsus est, impe-
 rante Aelio Adriano, circa annum 122. Is à Mopso vase Thes-
 salo fortassis genus duxit. Cuius Pomponius Mela meminit, &
 à quo Mopsus Siciliae liberum oppidum ad Pyranum flumen
 situm, teste Plinio libro 5. capite 27, Strabo libro 14. Μόψου
 ἰστίαν appellat: id est, Mopsoe focium. Huius Socratis hoc extat
 carmen apud Athenæum lib. 14.

οἱ δὲ χοροῖς κάλλιπα θεοῦ τιμῶν ἄριστοι: id est,

Quique boni diuos rectè venerantur ad aras.

Deus enim à nemine libentius & rectius colitur quàm à pijs.

C Συμπάτριώτης.] Compatriota veluti barbarum carpit.

D Νῶι τῶτε δοκέι.] Νῶι ποῖτικῶ, nos duo, vel nos duos. Et
 νῶι, id est, nostrum duorum, vel nobis duobus. In soluta ora-
 tione τοῖν ἑνῶν, τῶν τamen apud Platonem in Epist. reperitur:
 ὁμολογᾶν τῶν νῶν, inter nos conuenit. E Ἐμῆχθι κατῆ.] Home-
 rus Iliad. γ. ἐμῆχθῆν προ ἐμῆχθῆν: id est, mixti sunt. F Κα-
 ἐλίωα.] pro κατέλιωα. Serui caput rasiabant, & capitis ra-
 satio apud Græcos pariter & Latinos diu seruitutis indi-
 cium fuit. Hoc ipsum etiam tondere caput, pro deludere Græ-
 cis proverbio est. G Ζυγομεχῆν.] Δὲ τῶ βοῶν μετ' ἀλ-
 λήλων μερομεχῆν. Οὐδὲν γὰρ ἀπὸ τῶ ὀνομασίου ζυγομεχῆσιν ἰδῶν
 nihil enim de verbis pugnabimus. H Στοχασμοῦμαι.] κατὰ το-
 χῆν est, et alium fingere, collineare, collimare, τὸν σοφισμὸν κα-
 τὰ τοῦ σῶν, hoc est, linearum vsualium contentionem ita regere,
 ut à scopulo proposito non aberremus. I Ψυδῶν πικρὸν πῆμα.] Pro
 verbis falso Atticum, non verè Atticum. K Ἐκτοτε.] Pro
 eo dicendum erat, ἐκ πέρσοι. Aristot. tamen lib. 3. Animal. ἀλλὰ
 ἐκ τῆ περὶ δνίσκει. L Ἰδῶν.] Pro ἰδῶν, Atticè non dicitur. M Βεσῆ-
 διορ.] Serius, tardius, lenius. τῆζοι contra, citius, celerius.

Ν Βάγειν.]

ἁλῶδες.] In seruitutem redigere & redigi. ἠγαθὰ ἐλάσσει
 ἄρ' ἰτέγω, ἠγαθὰ ἐλάσει ἢ ἐδύτο ζῆτα γ. Lucianus hanc dif-
 ferentiam ponit. ¶ Etiam alia multa licet alicui disce-
 re.] Persuasio sapientiæ profectus impedimētum. Quintil. lib.
 I. Infit. orator. cap. 2. Quales præceptores ac pedagogi esse de-
 beant: Vt pedagogi, inquit, aut sint eruditi plaud, aut se non esse
 eruditos, sciri velim. Nihil enim peius est hys, qui paululum
 aliquid vltra primas literas progressi, falsam sibi scientiæ per-
 suasionem induerunt, &c.

IACOBI MICYLLI
 SCHOLIA.

GRAVE illud cōmisi.] Fortas è quia dixit ἀριστολοικῶ. i.
 modò vel paulò anti solæcissare gestio: nam Caxa id ad-
 uerbium cū præterito conftrui dicit. Solæcismus à me com-
 misit, est.] In eo, vt videtur, quod dixit, ἂ ἄρ' ἔ' ἢ ἔ' ἢ, pro τὰ
 μὲν ἔ' τὰ δὲ, alia quidem, alia verò. Quando iam tres. Terziū,
 cum dicit, ὁ φεδὸν διώσῃ. i. vti nam possis: quoniam ὁ φεδον, vt
 cætera optandi, cum optatio poni postulat. Quadrif. cōmis.]
 Suprà ter, quariò aut in verbo recens natos, opinor quod Græ-
 cè ἀριστοκῆς dixit, pro ἀριστοκῆς. Præmium confecisse.]
 Nam certamen confecisse dicere debuerat, hoc est, in masculino
 genere ἀδλον, non in neutro. Quod modò dictum est.] vi-
 delicet, si modò volueris, id em̄ Græcè dixit ἔπερ ἡλνοτας, præ-
 terito tempore, cum præsentī vel futuro potius debuerat. At ve-
 rò latuerunt.] Quoniam vox λαγὰ & singularis numeri &
 dualis est, ἔ' isem pluralis, si subdas iōra. De estem distrib.
 vox πῶς.] Quod dicendum videlicet erat, λαγὰ τινι μεψίης.
 Aut si nunc nō cog solæc.] Vel quia dixit ὅταν π' ἔ' π' αἰ-
 διων ἡλν, quasi in intellectu ibi peccatū sit. vel quia τὰς π' ἔ' αἰ-
 ἡλαζόντων. i. nutrices iugeniū pro π' ἔ' αἰ dixit. Hic solæcis,
 fecellit te.] In eo opinor cum dixit αἰζανοντα π' αἰδία, αἰδίο
 pro passivo vsus. Qui interrog.] π' αἰζανοντα, &c. Exem-
 pla qua sequuntur, Græcè omnia posui, vt quisque per se videat
 ac iudicet, in quo vitiū orationis sive solæcis sit. Sunt enim hu-
 iusmodi quadam, vt non cuius statim appareat quid vbiq; am-
 biguum, aut immutatum, aut plūs minūsve dictum sit: quale
 statim

statim à principio, hoc est, quod reprehendit eum qui dixerat, *πῶνινα ἔχεις*, & infra *αὐτὸς εἰσιν μέγ' ἔδ' οὐ μὲν φίλῳ*, & *αἷα* quadam. Alio aut. *λιόντ'*.] videtur non nihil deesse *λίμη μὲν πᾶσι καὶ αὐτῷ* voluerat *λίμη* dicere, quod prudentiam vel *φρόνημην* notat. *τὸ φίλῳ καὶ φρονοῦντα*.] Alludens eò q̄ superlativum à *καρῶν* fecerat. Et quisnam est, &c.] Alitero absolute dicente, alitero active accipiente, subicitur *τὸ ἐμμοδῆν*, & *τὸ σιγήειν*, quasi duas vno iudem vt altero videndum esse. *σὺν πᾶσι τῷ μῦθῳ*.] Ad ambiguitatem respiciens videlicet. *Μῦθον σὺν τῷ, &c.*] Quasi non satis proprium fueris. *ἐπιχθὴν αὐτῆν*.] Quasi hoc verbum de viris tantum, & non de mulieribus usurpandum fuerit *βασανιστῶν*.] quod verbo improprie usus est, vt supra quoq; & mox infra. *αὐτοῦ τῆς* verò.] quasi quod non satis Asticum foret. *Δις ὁ δ' ἄνα*, &c.] quoniam *Αἰνὴ* in se. nuda persona intelligatur. *καὶ ἄλλοι αὐτῆς*.] Nam *καὶ ἄλλοι* scopum petere significat, & alias etiam observare & colere *αὐτῆς* autem quodam, &c.] nam illi feminina quaedam masculino genere profertur, vt ὁ *ἦρ*. *Quò* comeditisse.] Eadem ratione vt supra, pro *φακίῳ*. Quod dixi *αὐτῶν*.] *αὐτῶν* verbo medio dixit pro passivo. i. aperta est. *κατὰ σφᾶς αὐτῆς*.] *σφᾶς* tertie personæ pro prima ponitur. *Vaticinatur enim*, &c.] *μὲν τ' ὅσ' ἔτα*, quod de consulentibus, non de respondente dicendum fuerat. Si ergo *καὶ* latet.] Videntur vel abesse quadam, vel hæc ipsa corrupta esse, id quod infra apparet. Significat autem *καὶ*, vt hic ponitur, idem quod *mittens*, vel *descendens*. Ac primum hoc ipsum *ἄνα* ablique aspiratione.] Interdum enim & aspirari solet, vt cum interroga-tivum est, vt *πῶς καὶ ἄνα διελέχθη*. i. quomodo & quæ nam dixit? *Plato* in *Symp.*] *Lo. us* est statim à principio, vbi *Homerus* ait, *ὁ δ' ἄλλοι ἐς τὴν ἀπορίαν*, quod deteriorem fixerit ad consilium melioris inuocatum venire: cum proverbum *ἰονετ, bonos ad bonorum convivia vltro venire. καὶ τῶν*.] Et hinc est quod supra notavi, quadam vel abesse, vel corrupta esse videri.

TERTII TOMI FINIS.